

SZENTLÉLEK SZEMINÁRIUM

"János csak vízzel, de ti Szentlélekben
fogtok megkeresztelkedni." (Apcsel 11,16)

Szentlélek Szemináriumon vettünk részt és valóban MEGÚJULTUNK!

Gyuszi: Nyár végén kaptunk személyes meghívást Riszterer Zsuzsitól és Tamástól, ősszel a Szent Gellért Plébánián induló Szentlélek Szemináriumra. Noha évtizedek óta gyakorló keresztény életet élünk és számos mozgalomról, lelkigyakorlatról volt tudomásunk, erről még keveset hallottunk. Riszterer Tamás és Zsuzsi volt a két odaadó, gondos és mindenre odafigyelő szervezője ennek az eseménynek. Tőlük tudtuk meg, hogy ez a **Karizmatikus Megújulásnak** az útja, egy intenzív és nagyon mély lelki tartalmú, több mint két hónapon át tartó rendezvény. A heti egy találkozó mellett mindennapi elfoglaltságot is jelent, előre meghatározott program szerint.

Az egész szemináriumnak P. Ernst Sievers: **Élet a Lélekben** című lelkigyakorlatos munkafüzete volt a vezérfonala. Magyarországon Katona István atya szorgalmazta szemináriumok szervezését és közreműködött a munkafüzet lefordításában is. Azt gyorsan megértettük, hogy igen komolyan kell venni az elhatározást, hogy elkezdjük-e vagy sem. Én hosszas gondolkodás után mondtam rá igent. Zsuzsinak könnyebben ment. Igyekeztünk nyitott szívvel részt venni elvárások nélkül. A heti alkalmak csütörtökönként este kezdődtek a plébánia templomterében. Örömteli volt, hogy több mint 80 fő jelentkezett a szemináriumra résztvevőként. A szervezőkkel és segítőkkel együtt így közel száz fő közös munkálkodása kezdődött el. Minden alkalom egy lelkesítő, félórás meghitt dicsőítéssel indult, Tamás fáradhatatlan vezetésével. Ezután tanításokat hallgattunk, amelyek központi témája a Szentlélek mélyebb megismerése, működésének megértése volt, az előadók személyes életéből vett példáival is alátámasztva. Ezt követően előre összeállított, 10 kiscsoportokban folytattuk. Ezek külön férfi és női csoportok voltak, így a házaspárok tagjai is külön csoportokba kerültek.

Zsuzsi: Az Élet a Lélekben című munkafüzet egy nagyon átgondolt, egymásra épülő és jól átlátható, befogadható mű. Elvezet a kis kommentárok és a Szentírási részletek gondos összeszövésével **Isten mélyebb megismerésére, megtapasztalására**, egy nagyon letisztult, **igaz Istenképhez**. A résztvevők hétről hétre, napról napra ebből

készültek fel. Számomra csodálatosan letisztázta és sorrendbe rakta a bennem élő képeket, gondolatokat, Szentírási részleteket.

Az **Ige által** ismerhettem meg valóságában, **hogyan szól hozzánk** a mennyei Atya, **hogyan hív meg**, akár ide a szemináriumra is, **ismer és gyengéden szeret**. Nevemen szólít és terve van velem.

Bennünk él és az **Ő szeretett Fia képmására akar formálni**. Hogyan **gyógyít**, kiűzi a félelmeinket, és elmondja, hogyan szeressük őt és hogyan legyünk a tanítványai. Saját tapasztalatom volt egy lelki sebemből való gyógyulásom is. Amikor ezzel kapcsolatos témáról volt szó, meglepett örömmel vettem észre, már nem fáj, ez a lelki sebem meggyógyult, **Jézus által**. Már csak egy heg, amit el is felejtettem... Csodás élmény volt.

Átéltük azt, hogy a **Szentlélek új és mélyebb módon** tud eltölteni minket. Erőt ad és akár megvilágosít minket a Szentírás értőbb olvasására. És ezt én is megtapasztalom, ha a Szentírást olvasom. Máshogyan tudom már érteni, egyes sorok mintha kiemelkednének, végre értem, hogyan tud ez rám vonatkozni, az összefüggéseit, és a benne rejlő, hozzám szóló üzeneteket, melyekkel vezet, segít Isten az életemben. A Szentlélek kiáradásáért végzett alkalom csodálatos volt. 8 ima-pár imádkozott értünk, órákon át. A templom megtelt az halk ima és a dicsőítés lelket emelő, finom hangjaival. Mind ott maradtunk és együtt imádkoztunk, közel nyolcvanan-százan. A Szent Gellért templom telis-tele volt Szeretettel.

Gyuszi: Számomra az egész szemináriumot meghatározta **annak komolysága**. Az egész esemény minden egyes részét jellemezte az, hogy nem szórakoztatni, csak lekötni akarta a résztvevőket, hanem minden szervező és segítő komolyan vette.

Az én csoportomat Kelemen Imre atya vezette, aki szintén felhívta a figyelmünket arra, hogy vegyük komolyan a szeminárium minden részletét. Neki, mint csoportvezetőnek feladata volt a beszélgetés, megosztás irányítása is. Nem azért gyűltünk ugyanis össze, hogy egymást oktassuk, hanem sokkal inkább a személyes életünkben megélt, a témához kapcsolódó élményeinkről beszéljünk. Ezek lehet, hogy szigorúan hangzanak, de a csoportban mégis végig jó hangulat, felszabadult

öröm volt a jellemző. Nem ismertük egymást előtte, mégis többen jelezték, köztük én is, hogy olyan dolgokat is megosztottak a többiekkel, amiket korábban nem gondoltak volna, hogy elmondanak. Ez a bizalom kialakulásának egyértelmű jele volt. Kíváncsian várom a folytatást: vajon milyen ajándékokat fogok kapni a kiáradt Lélek által?

Zsuzsi: Még egy záró, hálaadó Szentmise van a program lezárásául hátra, de itt nem ér véget az út. Megkaptuk a **küldetést**, tovább **növekedni**, **gyümölcsöt hozni** és amit kaptunk, sok-sok kegyelmet és ajándékot **tovább árasztani** az emberek felé. Nem szabad magunkban tartani. Remélem ezzel az írással én is tudtam valamit az olvasó számára átadni. Már csak nyitott és őszinte szívek kellenek, akik befogadják, és a kis mag szárba szökkenhet.

Legyen meg a Te akaratod!

Tolnai Gyuszi és Zsuzsi

„Szkeptikus voltam, hogy mitől lesz más mint eddig... de elhittem, hogy ÚJ MÓDON fog szólani hozzám Isten. Nyitott voltam és mindent be akartam fogadni, amit Isten adni akar nekem ezzel a kurzussal - sokat vártam Tőle! Hullámvasút volt - a csoportom tudja! :)

*Az életgyónást hitem, Istenkapcsolatom kicsúcsosodásának véltem a készüllet ideje alatt, de utána rögtön azt éreztem, hogy ez a kezdet és a letett alap. Azóta könnyebb a visszatérő bűneimet elkerülni, a kísértést kiállni vagy legalábbis utána felállni és továbbmenni. Le tudtam tenni minden terhet, amikből sok annyira lefoglalt, hogy nem tudtam arra figyelni, amit Isten fontosabbnak tart
(pl. hogy hogyan hívom meg az embereket)”*

**„Személyesebb lett a kapcsolatom Istennel.
Egyszerűbb, letisztultabb lett a hitem (nem analizálok túl, előbb
figyelek fel a lényegre!”**

(Reichenbach Dóra)

„Szept. 30. án el is kezdődött a szeminárium. Éreztem, hogy nekem ott a helyem. Sokat jelentettek ezek az alkalmak, igyekeztem is a felkészülésben ezekre. Sajnos a harmadik alkalom után a covid közbeszólt, ami egy időre megakadályozott a folytatásban. De Jézus velem volt a betegségben is, megajándékozott mély bűnbánattal. Tudtam, hogy ő nagyon szeret engem és még akár szabadítani, gyógyítani. Amikor folytathattam a szemináriumot, a Szentlélek akkor is elintézett körülöttem mindent. Amikor a testvérek a Szentlélek kiadásáért imádkoztak fölöttem, a Szentlélek pont azokon a pontokon érintett meg, ahol kellett. Alapjaiban rendítette meg és nagyon pontosan talált minden fölöttem elmondott ima.”

**„Szentlélek ma is, itt is, ugyanúgy működik és ha hívjuk és várjuk
akkor újra és újra eljön! Ő sohasem erőszakos hanem tapintatos,
szelíd erő! Kitartóan kell kérni, hogy jöjjön el!”**

(Némethi Csilla)

„Engem lélekben felemelt az itt eltelt időszak, tudom, hogy ez egy hosszú, nagyon hosszú folyamat kezdete. Elég nehéz élethelyzetben élek jó ideje és már régóta érzem, hogy önmagamot csak Jézus mellett találom meg. Nagyon sokat jelentett nekem, hogy végig éreztem a kitartó háttérímát. Ami megváltozott az eltelt időben, az az, hogy egyre gyakrabban élem meg azt a fajta örömet, ami akkor is el tudja tölteni a lelkemet, amikor a nehézségeket élem. Előfordul, hogy melegséget érzek” foltokban” a lelkemen, a szívemben. És volt, hogy egy pillanatban a Szentírás mondatait üzente a szívem válaszul nekem egy nehéz pillanatban.”

**„Nekem a Szentlélek pillanatokat ad,
jelzi, hogy kitartóan mellettem, bennem
van.”**

(Rózsavölgyi Rita)

„Én arról tudok beszámolni, hogy egy különlegesebb, mélyebb imádságot tapasztalok azóta és másképp szól hozzám a Szentírás is. Talán másfél-két éve ébredt bennem vágy arra, hogy ne szavakkal, hanem a szívemmel tudjak imádkozni. Nagyon vágytam arra, hogy az imádságot mélyen át tudjam élni, de nem tudtam, hogy érhetem ezt el. A Szentírást is olvastam eddig is, de sosem gondoltam vagy éreztem azt, hogy személyesen nekem szólna, emiatt inkább csak mint "bölcsségek gyűjteményét" kezeltem.”

**„A Lélekkeresztség óta az imádságnál azt tapasztalom, hogy szinte
nem is tudok már szavakkal imádkozni, hanem tényleg a Lélek
imádkozik bennem.”**

„Mintha a szívem ki akarnak szakadni, annyira tele van az imádság alatt és alig várom, hogy időt tudjak rá szakítani, hogy szentmisére vagy szentségimádásra mehessek. A Szentírásban pedig valami egészen személyes hangnemet fedeztem fel és megértettem, hogy Isten tényleg hozzám szól a sorokon keresztül. Az eszemmel persze eddig is tudtam, de nem ért el a szívemig. Most elért. Emellett béke van bennem, azzal a tudattal, hogy a Lélek bennem van, mint egy égő gyertya. A fényére persze vigyáznom kell, táplálni kell és ha esetleg e fény csak pislákol, mert eltévedek vagy nem figyelek rá, akkor igyekezzek felszítani, de tudom, hogy ott van, csak fel kell szítani. Én ennyit tudok most elmondani, de érzem, hogy

„ ez még csak a kezdet ”

(Horváthné Szarka Krisztina)

„Talán négy éve, fogadtam el Jézus meghívását. Kissé elcsigázva jártam haza családomhoz, ahol három gyermeket nevelhetek. Néha- néha, hogy kicsit ellazítsam magam elfogyasztottam egy- egy pohár sört, vagy bort. Intenzív Jézus keresésbe fogtam, ami azt eredményezte, hogy a Szentírást is aktívan forgattam. Ahogy elkezdtem a Szentírást olvasgatni, arra lettem figyelmes, teljesen feloldódok! Nem tudatosan azóta egyáltalán nem ittam alkoholt. Jézus kristálytisza igéje így mélyebbre jutott a szívembe. Ezután minden könnyebb lett, felpörögtem és nem fáradtam el.”

**„Jézus nemcsak a honom alá nyúlt,
hanem csordultig töltötte a kelyhemet!”**

„Imádkoztak értem a testvérek. Igen az nagyon jó volt. A végén az egyik testvér felolvasott egy Szentírási részletet : „Ti azonban nem test szerinti,hanem Lélek szerinti emberek vagytok, ha valóban Isten Lelke lakik bennetek. Akiben viszont nincs meg Krisztus Lelke, az nem az övé.” (Római levél 8,9) Ez a vers erősen bennem maradt két vagy három tanítással előbből. Erre,most ugyanezeket a sorokat hallottam! Nagyon örültem. Felnevettem magamban. Nem emlékszem....”

„csak egyszerűen boldog voltam Jézusban.”

(Török János)

„Istennek hála a Szentlélek szeminárium első alkalmától kezdve minden egyes alkalommal azzal a határozott örömmel távoztam és jöttem, hogy a lehető legjobb helyen vagyok. Jó helyen vagyok, ez kell nekem. Ez csak erősödött azzal a többször is elhangzott megerősítéssel, hogy mi nem véletlenül jöttünk ide, hanem Isten hívását hallottuk meg; a kellő időben és a lehető legjobbkor talált meg minket az Úr, hogy megajándékozzon. Engem irgalmas szeretetével ajándékozott meg: Jánosnak hívnak, ami azt jelenti héberül, hogy 'az Úr megkegyelmezett'. Azaz befejezett múltban mondja ezt rólam a mi Atyánk, akinél már kegyelemre, irgalomra találtam. Senki ne tekintse tehát véletlennek, hogy itt van, vagy hogy például milyen nevet visel, mert a mi mennyei Atyánk ezen a néven keresztül is szólíthat minket, szólhat hozzánk, kijelentést tehet rólunk.”

„Mit is ismertem fel az elmúlt 50 nap alatt ezzel az irgalmas atyai szeretettel kapcsolatban? Azt, hogy létezik. Hogy engem ezen a néven szólítanak a mennyben, hogy nekem erre mindig emlékeztetnem kell magamat, de leginkább, hogy Isten emlékeztet rá a saját történetemen keresztül. Ha most visszatekintek az életemre, számos olyan egyértelmű csodát látok benne, amely ezt a héber szót tükrözi, vagyis a nevemet: János, azaz Isten megkegyelmezett.

A mennyei Atyának olyan ez a kegyelme, hogy a következő dolgok történtek velem.

Édesanyám 11 éves koromban meghalt. Mivel pszichés betegsége volt és bántalmazott minket öcsémmel és édesapámmal, egy idő után már nem tudtuk anyaként vagy feleségként tekinteni őt. Különböző okokból halála után sem lélegeztünk fel, sőt, én az érettségi előtt egy utolsó osztálykirándulás alkalmával balesetet szenvedtem: belefúltam egy mesterséges tóba.

A mi mennyei Atyánk olyan, *olyan* jól ismer minket, hogy én nem emlékszem az intubáció és az altató hatása miatt a balesetemre, egyedül azoktól az osztálytársaimtól tudom az egészet, akik jelen voltak az újraélesztésnél. Nem véletlenül nincsenek emlékeim a balesetemről, ugyanis az Atya tudja, hogy én ennek a szörnyű eseménynek az emlékével vagy a túlvilág egyfajta ismeretével nem tudnék tovább élni a hétköznapiakban. Merthogy halál utáni élményem nincs. A balesetem után pár évvel azonban egy sikertelen párkapcsolat miatt elhagytam a római Katolikus Egyházat egészen addig, amíg a feleségemet meg nem ismertem, akinek a személyén keresztül mint egy csodálatos ajándéka révén a sok közül, visszaédesgetett magához Ő, az Atya.

Ugyanakkor a legjobban a mai napig attól szenvedek, hogy a családom milyen sebeket kapott édesanyám betegségén keresztül; s feleségem családján keresztül is – mit ad Isten, mit kapok – egy másik felbomlófélben lévő családot kaptam, mert éppen válófélben vannak feleségem szülei. De kaptam egy új családot is általuk, ami még csak megszűnőfélben van és legalább nyíltan beszélnek róla az én családom lakat alatt őrzött gondjaihoz képest! És ugyanígy az a helyzet, hogy a saját családomat sem én választottam magamnak, hanem azt is csak kaptam.

Tehát, testvérek, ők nem az enyéme, hanem az Atyáéi. Az ő sebeik és a sebek, amiket általuk kaptam, nem az enyéme, hanem Jézuséi.

**Ebben a Szentlélek szemináriumban én azt ismertem fel,
hogy Jézus sebeit hordozom és hordozzuk magunkon,
de nem azért, mert mi ilyen dicsőségesek volnánk,
hanem mert Ő, a Fiú,
előbb szenvedte el mindezt, mint én vagy ti,
akik pedig gyarlók vagyunk – és mégis egy test
a Szentlélek által.**

Ez viszont azt jelenti, hogy én rábízhatom Jézusra a saját családomat és a feleségem családját is, mert úgy kaptuk őket, és Izajás próféta, valamint Péter apostol szavaival élve Jézus sebei által gyógyultunk meg. Az Atya irgalmából éltem, mert megkegyelmezett nekem, és ebből az irgalmából élek ma is, nap mint nap. A sebeim nem az én sebeim, hanem Jézus Krisztus sebei, amelyek által gyógyulást szerzett nekem. És nem kell folyton nekem cipelnem a családjaim által rám mért terheket: nem kell nekem magamra vennem ezeket. Nem is tudok velük mit kezdeni, csak belenyomorodni. Hanem ha odaadom, visszaadom egészen az egészet Jézusnak, a Fiúnak, aki tudta mi a szenvedés, mert hiszen úgy kaptam tőle mindent, akkor Ő tud kezdeni és kezd is vele valamit, s nekem életem lesz és bőségben lesz Őáltala.

Bevallom, hogy gyakorta nehéz, mert én is szeretnék olyan erős és mindenható lenni, mint Ő, hogy meg tudjam gyógyítani a családomat, bennem van tehát ez a gőg; de mennyivel nagyobb örömhír, hogy ezt nem nekem kell megtennem, mert egyre inkább érzem is, és belátom, hogy nem vagyok képes rá. Mert Ő már egyszer (nem kétszer, hogy netalán nekem is kellene!) és mindenkorra megtette helyettem a kereszten. Míg ezzel szemben én például nagyon sokszor nem tudok lélekben közelebb lépni a testvéremhez vagy az édesapámhoz vagy az ő mostani feleségéhez. És nem tudtam édesanyámnak életében megbocsátani, mert fel sem értem gyerek ésszel, hogy mi történt. Hát ez az, hogy nem is én tudok megbocsátani, de Jézus igen, Ővele igen. Ez az a bizalom, az isteni irgalmasság maradandóságába vetett bizalom az, amit elkezdtem itt veletek együtt hétről hétre elmélkedve megérteni és vallani és hinni; ami által érzem, hogy egyre inkább úgy igaz velem is, ahogy Jézus a vérfolyásos asszonynak, vagy a jerikói vaknak, vagy másoknak is az evangéliumokban megőrződve mondta: *menj, a hited [a bizalmad] megmentett téged*. A Szentlélekkel a keresztségben, bérálásban elteltem. Őbenne a hitem megmentett engem. Isten megkegyelmezett nekem. Amen. Alleluja.”

„S nekem életem lesz és bőségben lesz Őáltala.”

(Rédey-Keresztény János)

Atyánk,
Áraszd ki Lelkedet
a Te népedre,
és add meg nekünk, hogy
új szemmel lássuk dicsőségedet,
új megtapasztalással fogadjuk be hatalmadat,
új oda szenteléssel vállaljuk szolgálatodat,
új hűséggel ragaszkodjunk Igédhez,
hogy szereteted növekedjen bennünk,
és jöjjön el a Te Országod
a mi Urunk,
Jézus Krisztus által.
Ámen!

Érdeklődni:
mobil: +36 20 374 9019

